

Αριθμός 130/2015

ΤΟ ΤΡΙΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΡΑΚΗΣ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές, Κωνσταντίνο Παναγόπουλο, Πρόεδρο Εφετών, Μυρσίνη Παπαχίου και Καλή Στεφανίδου-Εισηγήτρια, Εφέτες και τον Γραμματέα Κυριάκο Γκάζο.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 20 Φεβρουαρίου 2015, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΟΣ-ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ:

κατοίκου ο

οποίος παρστάθηκε δια του πληρεξουσίου του δικηγόρου Στέργιου Γιαλάογλου, του Δικηγορικού Συλλόγου Ξάνθης, που κατέθεσε προτάσεις.

ΤΗΣ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΗΣ – ΕΝΑΓΟΥΣΑΣ: Της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΔΙΚΑΙΟ & ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ – ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ν. ΣΑΚΚΟΥΛΑΣ – ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ & ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παρστάθηκε με δήλωση, κατ' άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ., του πληρεξουσίου της δικηγόρου

Σωτηρίου Ζιώγα, του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών, που κατέθεσε προτάσεις.

Η ενάγουσα και ήδη εφεσίβλητη, με την από 27/2/2007 αγωγή της, ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ροδόπης, απευθυνόμενη και στρεφόμενη κατά του εναγομένου και ήδη εκκαλούντος, ζήτησε τα όσα αναφέρονται σε αυτή.

Επί της αγωγής αυτής, συζητήσεως γενομένης, εξεδόθη η υπ' αριθμ. 15/2011 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ροδόπης, η οποία δέχθηκε εν μέρει την αγωγή.

Την απόφαση αυτή εξεκάλεσε ο εναγόμενος, με την από 13/5/2013 έφεσή του και ορίσθηκε δικάσιμος με την υπ' αριθμ. 218/2013 πράξη της Γραμματέως του Δικαστηρίου αυτού, η 19/9/2014 και μετά από αναβολή η παραπάνω αναφερομένη ημέρα συνεδριάσεως κατά την οποία και έγινε η συζήτηση της υποθέσεως.

Ο πληρεξούσιος δικηγόρος του εναγομένου-εκκαλούντος αναφέρθηκε στις προτάσεις που κατέθεσε.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

I. Η κρινόμενη με αριθμό καταθέσεως 36/15-5-2013 έφεση του ηττηθέντος εναγόμενου, που στρέφεται κατά της με αριθμό 15/18-2-2011 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ροδόπης, η οποία εκδόθηκε αντιμωλία των διαδίκων κατά την τακτική διαδικασία, (αρθ.592 επ. Κ.Πολ.Δ.), έχει ασκηθεί

ΔΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΚΚΛΗΤΡΙΑ

2^ο φύλλο της αρ.130/2015 απόφασης Τριμελούς Εφετείου Θράκης

νομότυπα και εμπρόθεσμα, εφόσον από τα στοιχεία του φακέλου της δικογραφίας δεν προκύπτει επίδοση της εκκαλούμενης απόφασης, ούτε οι διάδικοι επικαλούνται τέτοια επίδοση, από τη δημοσίευση δε αυτής (18-2-2011) μέχρι την άσκηση της κρινόμενης έφεσης (15-5-2013) δεν έχει παρέλθει τριετία, (άρθρα 495 επ., 511, 513 παρ. 1β, 516, 517, 518 παρ.2 και 520 Κ.Πολ.Δ). Πρέπει επομένως να γίνει τυπικά δεκτή η έφεση και να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της (533 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ), κατά την ίδια διαδικασία από το παρόν Δικαστήριο, που είναι καθ' ύλη αρμόδιο να δικάσει αυτήν, κατά τη διάταξη του άρθρου 19 Κ.Πολ.Δ, όπως αντικαταστάθηκε με τη διάταξη του άρθρου 4 παρ. 2 του Ν. 3994/2011, ενώ έχει κατατεθεί από τον εκκαλούντα το σχετικό παράβολο συνολικού ποσού διακοσίων (200) ευρώ, όπως προβλέπεται από την παράγραφο 4 του άρθρου 495 Κ.Πολ.Δ, η οποία προστέθηκε με το άρθρο 12 παρ. 2 του Ν. 4055/12-3-2012, λόγω του χρόνου άσκησης της υπό κρίση έφεσης καθώς και το σχετικό γραμμάτιο καταβολής εισφορών που προβλέπεται από την παράγραφο 4 του άρθρου 61 του Ν. 4194/27-9-2013 για την παράσταση του πληρεξούσιου δικηγόρου του.

II. Με την ενώπιον του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, με αριθμό καταθέσεως ΤΠ24/27-2-2007 αγωγή, που άσκησε η ενάγουσα ήδη εφεσίβλητη εκδοτική εταιρία, που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, στο Πολυμελές Πρωτοδικείο

και σύμφωνα με όσα μνημόνευε αναλυτικά στο δικόγραφο αυτής, ιστορούσε ότι δυνάμει των αναφερόμενων εκδοτικών συμβάσεων που κατάρτισε με τον συγγραφέα και αναπληρωτή καθηγητή της Νομικής Σχολής του Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης, απέκτησε το (περιουσιακό) δικαίωμα της έκδοσης των αναφερόμενων δύο συγγραμμάτων, (βιβλία Ποινικού Δικαίου), τα οποία συνέγραψε ο παραπάνω συγγραφέας, καθώς και το δικαίωμα να επιτρέπει ή να απαγορεύει την αναδημοσίευση και γενικά την αναπαραγωγή και φωτοανατύπωση των εν λόγω βιβλίων και ότι ο εναγόμενος, ο οποίος διατηρεί από έτη επιχείρηση φωτοτυπείου στην πόλη της προέβη παράνομα και άνευ δικαιώματος στην φωτοτυπική αντιγραφική αναπαραγωγή ολόκληρων των συγγραμμάτων σε αντίτυπα, τα οποία αφού βιβλιοδετούσε σε μορφή «σπιράλ», στη συνέχεια τα πωλούσε με χαμηλό χρηματικό αντάλλαγμα σε φοιτητές, προσβάλλοντας παράνομα τα δικαιώματα της ενάγουσας εκδότριας εταιρίας, η οποία απώλεσε κέρδη που κατά την συνηθισμένη πορεία των πραγμάτων θα αποκέρδιζε από την έκδοση και πώληση των συγκεκριμένων συγγραμμάτων ύψους 101.533 ευρώ, όπως αναλυτικά αναφέρει. Ότι επιπρόσθετα, από την προπεριγραφόμενη παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά του εναγόμενου, υπέστη ηθική βλάβη καθόσον προσεβλήθη το δικαίωμα της για έκδοση και προώθηση

ΔΕΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΠΙΓΗΤΡΙΑ

σε κυκλοφορία των συγκεκριμένων συγγραμμάτων καθώς και το δικαίωμα της στην σελιδοποίηση και στοιχειοθεσία αυτών, συγχρόνως κατέστη αφερέγγυα έναντι των συγγραφέων-δημιουργών ως προς το προσδόκιμο των πωλήσεων, με αποτέλεσμα πολλοί εξ' αυτών να στρέφονται σε άλλους εκδοτικούς οίκους. Με βάση το παραπάνω ιστορικό, η ενάγουσα ανώνυμη εταιρία, ζητούσε να υποχρεωθεί ο εναγόμενος, με βάση τις περί αδικοπραξιών διατάξεις και επικουρικά με βάση τις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού διατάξεις, στην δικαστική καταψήφιση του ποσού των 101.533 ευρώ ως αποζημίωση για την περιουσιακή ζημία που υπέστη από την απώλεια των διαφυγόντων κερδών που θα αποκέρδιζε από την πώληση των παραπάνω βιβλίων, κατά την συνηθισμένη πορεία των πραγμάτων, καθώς και του ποσού των 500.000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη την οποία υπέστη, επιφυλασσόμενη για το μερικότερο επιπλέον ποσό των 44 ευρώ για την παράσταση της ως πολιτικώς ενάγουσα στην αντίστοιχη ποινική δίκη. Επί της παραπάνω αγωγής, εκδόθηκε η εκκαλούμενη με αριθμό 15/2011 οριστική απόφαση, η οποία αφού απέρριψε την επικουρικά σωρρευόμενη περί αδικαιολογήτου πλουτισμού λόγω του επικουρικού χαρακτήρα της, έκρινε την αγωγή ορισμένη και νόμιμη κατά την κύρια βάση της απορρίπτοντας, ως έχουσα νομικό έρεισμα στις διατάξεις των περί αδικοπραξίας άρθρων 297, 298, 299, 330, 346, 914, 932 ΑΚ, και των άρθρων

1,2,3,4,6,12,13,14,15, 18 παρ.1-3, 28γ,51,53,66 παρ.1,3 του ν.2121/1993 περί προστασίας της πνευματικής ιδιοκτησίας, ενώ στην διάταξη του άρθρου 66 παρ.1-3 του ιδίου νόμου, τυποποιείται ποινικά η παραπάνω αδικοπρακτική συμπεριφορά του εναγόμενου. Στη συνέχεια, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, διερευνώντας την ουσιαστική βασιμότητα της αγωγής, την δέχθηκε εν μέρει απορρίπτοντας ως ουσιαστικά αβάσιμο το αγωγικό κονδύλιο περί διαφυγόντων κερδών και τελικά υποχρέωσε τον εναγόμενο στην καταβολή υπέρ της ενάγουσας εκδότριας εταιρίας του ποσού των 10.000 ευρώ ως εύλογη χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη από την εκτεθείσα αδικοπρακτική και συγχρόνως αξιόποινη συμπεριφορά του εναγόμενου. Κατά της απόφασης αυτής, παραπονείται ήδη ο εκκαλών-εναγόμενος με την κρινόμενη έφεση του για τους διαλαμβανόμενους σ' αυτήν λόγους, οι οποίοι ανάγονται σε πλημμελή εκτίμηση του αποδεικτικού υλικού, αναφορικά με την επιδίκαση του παραπάνω χρηματικού ποσού ως χρηματική ικανοποίηση, ζητά δε την εξαφάνιση της απόφασης κατά το ως άνω κεφάλαιο αυτής, προς τον σκοπό να απορριφθεί η αγωγή σε σχέση με το συγκεκριμένο χρηματικό ποσό άλλως, να μειωθεί αυτό στο ποσό που μνημονεύεται στο εφετήριο του.

III. Κατά την διάταξη του άρθ. 1 παρ. 1 του Ν. 2121/1993 (ΦΕΚ 25/24.3.1993) οι πνευματικοί δημιουργοί, με την δημιουργία του έργου, αποκτούν

ΦΕΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΠΙΛΗΨΙΑ

4^ο φύλλο της αρ.130/2015 απόφασης Τριμελούς Εφετείου Θράκης

πάνω σ' αυτό πνευματική ιδιοκτησία, που περιλαμβάνει, ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού του δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα), κατά δε την διάταξη του άρθρου 2 παρ. 1 του ιδίου νόμου, ως έργο νοείται, κάθε πρωτότυπο «πνευματικό δημιούργημα λόγου, τέχνης ή επιστήμης, που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή, ιδίως τα γραπτά ή προφορικά κείμενα, οι μουσικές συνθέσεις, με κείμενο ή χωρίς κλπ.», ώστε, μεταξύ των έργων αυτών, περιλαμβάνονται και τα επιστημονικά βιβλία. Περαιτέρω, κατά την διάταξη του άρθρου 3 παρ. 1 του ιδίου νόμου το περιουσιακό δικαίωμα, που αποτελεί οικονομικό αγαθό, δίνει στο δημιουργό ιδίως την εξουσία να επιτρέπει ή να απαγορεύει, μεταξύ άλλων, την εγγραφή και την αναπαραγωγή του έργου με κάθε μέσο, όπως μηχανικά, φωτοχημικά ή ηλεκτρονικά μέσα ή με τη φωτοτύπησή του σε περισσότερα αντίγραφα, τη θέση σε κυκλοφορία του πρωτοτύπου ή αντιτύπου του έργου και την παρουσίασή του στο κοινό. Εξάλλου, το δικαίωμα στην πνευματική δημιουργία μπορεί κατά το περιουσιακό του περιεχόμενο (άρθρο 3) να μεταβιβασθεί μεταξύ ζώντων ή αιτία θανάτου (άρθρο 12 παρ. 1 Ν. 2121/1993) ο δε δημιουργός του έργου μπορεί να καταρτίζει συμβάσεις (εκμετάλλευσης) αναθέτοντας σε άλλον την αίτηση εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό δικαίωμα

ή επιτρέποντας σ' αυτόν να προβεί σε τούτο (άρθρο 13 παρ. 1-2 Ν. 2121/1893). Έτσι, σε περίπτωση εκδοτικής σύμβασης, όπου ο δημιουργός επιστημονικού συγγράμματος καταρτίζει σύμβαση εκμετάλλευσης του έργου του με την αντισυμβαλλόμενη εκδοτική επιχείρηση, η οποία αναλαμβάνει την ενοχική υποχρέωση της «έκδοσης» του έργου, ήτοι της αναπαραγωγής και διανομής του στο κοινό, ο εκδότης αποκτά τις αντίστοιχες, ερειδόμενες στα περιουσιακά δικαιώματα του δημιουργού, αξιώσεις και νομιμοποιείται ενεργητικά και παθητικά, ενώ έχει και το ειδικό συγγενικό δικαίωμα του άρθρου 51 του ν. 2121/1993, με το οποίο προστατεύεται η ίδια κατά της αναπαραγωγής, της στοιχειοθεσίας και της σελιδοποίησης των έργων που έχει εκδώσει. (ΑΠ 1065/2014, ΑΠ 649/2013, ΑΠ 651/2013, ΑΠ 1030/2010, ΑΠ 872/2009, ΕΑ 1567/2014, δημοσίευση σε Τ.Ν.Π ΝΟΜΟΣ και Γ. Κουμάντος Πνευματική ιδιοκτησία, 7η έκδοση, σελ. 338, Α. Δεσποτίδου, Φύση και λειτουργία της εκδοτικής σύμβασης, 2003, σελ. 115, Χ. Τσίγκου, Εκδοτική σύμβαση, στο έργο Πνευματική ιδιοκτησία, Λημματογραφημένη ερμηνεία, 2008, σελ. 168). Τέλος, σύμφωνα με το άρθρο 65 παρ. 1 και 2, σε κάθε περίπτωση προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας ή του συγγενικού δικαιώματος, ο δημιουργός ή ο δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος μπορεί να αξιώσει την αναγνώριση του δικαιώματος του, την άρση της προσβολής και την παράλειψη της

ΔΕΦΕΡΗΘΗΚΕ
ΤΗ ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

5^ο φύλλο της αρ.130/2015 απόφασης Τριμελούς Εφετείου Θράκης

στο μέλλον, ενώ όποιος υπαιτίως προσέβαλε την πνευματική ιδιοκτησία ή τα συγγενικά δικαιώματα άλλου υποχρεούται σε αποζημίωση και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης. Η αποζημίωση δεν μπορεί να είναι κατώτερη από το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης που έκανε, χωρίς την άδεια, ο υπόχρεος. Με την διάταξη αυτή ενσωματώνεται στο δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας βασικά η ρύθμιση του άρθρου 914 του ΑΚ, καθώς και οι αντίστοιχες ρυθμίσεις των άρθρων 57 εδ. γ, 59, 60 εδ. β' και 932 του ίδιου Κώδικα, το πραγματικό δε του κανόνα δικαίου που περιέχει η εν λόγω διάταξη, για ό, τι αφορά την αποζημίωση, προϋποθέτει (περιλαμβάνει) υπαιτιότητα και προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας (ή του συγγενικού δικαιώματος), παράνομη δηλαδή συμπεριφορά (ΑΠ 649/2013, ΑΠ 651/2013, Α.Π. 1030/2010, ΑΠ 872/2009). Γενικά, ως παράνομη προσβολή θεωρείται κάθε πράξη που επεμβαίνει στις εξουσίες (ηθικές ή περιουσιακές) του δημιουργού και γίνεται χωρίς την άδεια του, χωρίς να συντρέχει άλλος λόγος που αίρει τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής. Η υπαιτιότητα απαιτείται μόνο για την αξίωση αποζημίωσης, ενώ η ίδια η πράξη της προσβολής συνεπάγεται και το παράνομο. Προς διευκόλυνση της απόδειξης της ζημίας του δικαιούχου και προσδιορισμό της πλήρους αποζημίωσης καθορίζεται με το άρθρο 65 παράγραφος 2 εδ. β' ν.

2121/1993 ένα ελάχιστο όριο αποζημίωσης που είναι το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης που έκανε χωρίς άδεια ο υπόχρεος. Κατά το άρθρο 18 παρ. 1 του Ν. 2121/1993 ορίζεται ότι "Με την επιφύλαξη των επομένων παραγράφων επιτρέπεται, χωρίς την άδεια του δημιουργού και χωρίς αμοιβή, η αναπαραγωγή ενός έργου, που έχει νομίμως δημοσιευθεί εφόσον η αναπαραγωγή γίνεται για ιδιωτική χρήση εκείνου που την κάνει. Δεν αποτελεί ιδιωτική χρήση η χρήση στο πλαίσιο μιας επιχείρησης ή μιας υπηρεσίας ή ενός οργανισμού". Περαιτέρω, στην παρ. 2 του ίδιου άρθρου προβλέπεται ότι "Η ελευθερία της αναπαραγωγής για ιδιωτική χρήση δεν ισχύει όταν με την αναπαραγωγή εμποδίζεται η κανονική εκμετάλλευση του έργου ή βλάπτονται τα νόμιμα συμφέροντα των δημιουργών κλπ." Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ. 2 του ίδιου νόμου δημόσια χρήση είναι η χρήση που κάνει το έργο προσιτό σε έναν κύκλο προσώπων ευρύτερο από τον στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξάρτητα από το αν τα πρόσωπα αυτά βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικό χώρο. Από το συνδυασμό των παραπάνω διατάξεων συνάγεται ότι στην έννοια της ιδιωτικής χρήσης εμπίπτει η αναπαραγωγή που γίνεται από τον ίδιο το χρήστη για την προσωπική του χρήση ή για χρήση από το άμεσο οικογενειακό ή κοινωνικό περιβάλλον. Δεν εμπίπτει στην έννοια της

ΦΩΤΟΠΗΧΗ
Κ. ΕΠΕΜΕΤΗΡΙΑ

6^ο φύλλο της αρ.130/2015 απόφασης Τριμελούς Εφετείου Θράκης

ιδιωτικής χρήσης, η αναπαραγωγή που γίνεται από επιχειρήσεις ή δημόσιες υπηρεσίες, όπως και η αναπαραγωγή που γίνεται για να εξυπηρετήσει εμπορικό ή οικονομικό σκοπό. Η αναπαραγωγή που δεν γίνεται από το χρήστη, αλλά από τρίτους π.χ. από επιχείρηση, δεν θεωρείται ιδιωτική χρήση και απαιτείται άδεια του δικαιούχου. Επομένως, για να είναι νόμιμη η αναπαραγωγή ενός έργου για ιδιωτική χρήση θα πρέπει να συντρέχουν οι εξής προϋποθέσεις: α) να πραγματοποιείται από το ίδιο το πρόσωπο που θα το χρησιμοποιήσει και όχι από τρίτο, β) να γίνεται για ιδιωτική χρήση, γ) η χρήση να μην γίνεται στο πλαίσιο μιας επιχείρησης ή μιας υπηρεσίας ή ενός οργανισμού και δ) να μην εμποδίζει αυτή (αναπαραγωγή) την κανονική εκμετάλλευση του έργου ή να βλάπτει τα νόμιμα συμφέροντα των δημιουργών. Η εφαρμογή της τελευταίας αυτής ρήτρας στην αναπαραγωγή για ιδιωτική χρήση καλύπτει κυρίως την περίπτωση αναπαραγωγής ολόκληρου του έργου που κατά κανόνα ματαιώνει την προμήθεια ενός δεύτερου αντιτύπου του έργου και έτσι δεν θίγει την κανονική εκμετάλλευση του έργου και τα συμφέροντα του δημιουργού (Γ. Κουμάντου Πνευματική ιδιοκτησία, 7η έκδοση, σελ. 289). Σύμφωνα με τα παραπάνω, τα φωτοτυπικά κέντρα στα οποία ανατίθεται η φωτοτυπική αναπαραγωγή έργων, τα οποία προστατεύονται με το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας, δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 18 Ν. 2121/1993 και

χρειάζονται την άδεια του δικαιούχου (ΕφαΘ 4169/2005 δημοσίευση σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Τέλος, κατά τις διατάξεις του άρ. 66 παρ. 1 και 3 του ιδίου νόμου τιμωρείται κατ' αρχήν σε βαθμό πλημμελήματος (άρθρο 18 εδ. β' ΠΚ) με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους και χρηματική ποινή 1 έως 5 εκατομμυρίων δραχμών, επί δε οφέλους ή ζημίας ιδιαίτερα μεγάλης, με φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών και χρηματική ποινή 2 έως 10 εκατομμυρίων δραχμών, μεταξύ άλλων, όποιος χωρίς δικαίωμα και κατά παράβαση των διατάξεων του νόμου τούτου ή διατάξεων των κεκυρωμένων με νόμο πολυμερών διεθνών συμβάσεων για την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας αναπαράγει στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή διασκευή, θέτει σε κυκλοφορία ή κατέχει με σκοπό την θέση σε κυκλοφορία έργο που είναι αντικείμενο πνευματικής ιδιοκτησίας, ενώ οι παραπάνω πράξεις τιμωρούνται σε βαθμό κακουργήματος (άρθρο 18 εδ. α' ΠΚ) με κάθειρξη μέχρι 10 ετών και με χρηματική ποινή 5 έως 20 εκατομμυρίων δραχμών, εάν τελέστηκαν από τον δράστη κατ' επάγγελμα. (ΑΠ 231/2015 (ποινικό τμήμα) δημοσίευση σε Τ.Ν.Π ΝΟΜΟΣ).

IV. Από την εκτίμηση των ένορκων καταθέσεων των μαρτύρων,

και

προταθέντων από τους διαδίκους, που εξετάσθηκαν στο ακροατήριο του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, οι οποίες περιέχονται στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη πρακτικά συνεδρίασης του

7^ο φύλλο της αρ.130/2015 απόφασης Τριμελούς Εφετείου Θράκης

πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, από όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα που οι διάδικοι με επίκληση προσκομίζουν είτε για άμεση απόδειξη είτε για την συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, για μερικά από τα οποία γίνεται ειδική αναφορά παρακάτω, χωρίς όμως να έχει παραληφθεί κανένα για την ουσιαστική διάγνωση της παρούσας διαφοράς, μεταξύ των οποίων η υπ' αρ. 17555/13-11-2007 ένορκη βεβαίωση του μάρτυρα, που λήφθηκε, με επιμέλεια της ενάγουσας εταιρίας, ενώπιον της Ειρηνοδίκου Αθηνών κατόπιν νομίμου και εμπροθέσμου κλήτευσης του εναγόμενου, κατά την διάταξη του άρθρου 270 παρ. 2 ΚΠολΔ, σύμφωνα με την υπ' αρ. 4975γ/8-11-2007 έκθεση επίδοσης της Δικαστικής Επιμελήτριας στο Πρωτοδικείο Ροδόπης, και από τις ταυτάριθμες με αρ. 128/28-9-2010 ένορκες βεβαιώσεις των μαρτύρων και που λήφθηκαν με επιμέλεια του εναγόμενου, ενώπιον της Ειρηνοδίκου Κομοτηνής, κατόπιν νομίμου και εμπροθέσμου κλήτευσης της ενάγουσας, κατά την διάταξη του άρθρου 270 παρ. 2 ΚΠολΔ, σύμφωνα με την υπ' αρ. 3880Γ722-9-2010 έκθεση επίδοσης της Δικαστικής Επιμελήτριας του Πρωτοδικείου Αθηνών, σε συνδυασμό με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής που λαμβάνονται υπόψη αυτεπάγγελα (αρθ. 336 παρ.4 Κ.Πολ.Δ), αποδείχθηκαν

τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο εναγόμενος επί έτη και μέχρι την 19-4-2006, σύμφωνα με το υπ' αρ. πρωτ. 14876/1.10.2007 έγγραφο του Οργανισμού Ασφάλισης Ελευθέρων Επαγγελματιών, διατηρούσε στην Κομοτηνή, επί της οδού κατάστημα πώλησης και συντήρησης φωτοτυπικών μηχανημάτων και φωτοτυπίας εγγράφων που του προσκόμιζαν διάφοροι επαγγελματίες, (δικηγόροι, συμβολαιογράφοι, πολιτικοί μηχανικοί κ.ά.). Το έτος 1999, η ενάγουσα εκδοτική εταιρία, με την επωνυμία «ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ - ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ν. ΣΑΚΚΟΥΛΑΣ - ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, δυνάμει της από 11-1-1999 σύμβασης έκδοσης που κατάρτισε με τον παραπάνω συγγραφέα εξέδωσε το σύγγραμμα με τίτλο

που συνέγραψε ο τελευταίος ως επίκουρος τότε Καθηγητής της Νομικής Σχολής του Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης και αποτελούσε πνευματικό δημιούργημα αυτού, με την οποία σύμβαση της ανατέθηκε από τον ως άνω δημιουργό, το αποκλειστικό δικαίωμα έκδοσης, διάθεσης προς πώληση και εν γένει εμπορικής εκμετάλλευσης του ως άνω έργου, (περιουσιακό δικαίωμα). Το βιβλίο αυτό, που απευθυνόταν στους φοιτητές του 3^{ου} ακαδημαϊκού έτους σπουδών του Νομικού Τμήματος του

ΦΕΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΠΙΣΤΗΡΙΑ

8^ο φύλλο της αρ.130/2015 απόφασης Τριμελούς Εφετείου Θράκης

Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου, όπου διδασκόταν η αντίστοιχη διδακτέα ύλη, δεν διανεμόταν δωρεάν. Περαιτέρω, το έτος 2005 η ενάγουσα εκδοτική εταιρία δυνάμει της από 1-9-2005 σύμβασης έκδοσης που κατάρτισε με τον ίδιο συγγραφέα, εξέδωσε το σύγγραμμα με τίτλο «

», που συνέγραψε ο τελευταίος ως αναπληρωτής καθηγητής της ίδιας Νομικής Σχολής και αποτελούσε πνευματικό δημιούργημα αυτού, με την οποία σύμβαση της ανατέθηκε από τον δημιουργό το αποκλειστικό δικαίωμα έκδοσης, διάθεσης προς πώληση και εν γένει εμπορικής εκμετάλλευσης του ως άνω έργου, (περιουσιακό δικαίωμα). Το βιβλίο αυτό, που απευθυνόταν στους σπουδαστές της σχολής Αστυνομίας και στους φοιτητές του 2^{ου} ακαδημαϊκού έτους σπουδών του ιδίου Πανεπιστημίου, όπου διδασκόταν η αντίστοιχη διδακτέα ύλη, επίσης δεν διανεμόταν δωρεάν. Αμφότερα τα ως άνω συγγράμματα, αποτελούν έργο κατά την έννοια του άρθρου 2 του ν. 2121/1993 και ως τέτοια, αποτελούν άυλα αγαθά, που προστατεύονται από τον νόμο αυτό, αφού αποτελούν ανθρώπινο δημιούργημα σε μορφή προσιτή στις αισθήσεις και χαρακτηρίζονται από πρωτοτυπία, δηλαδή έχουν ιδιαίτερη ατομικότητα που πηγάζει από την προσωπικότητα του δημιουργού τους, το δημιουργικό ύφος θεμάτων και ανάλυσης, ώστε να

2531060507

διαφοροποιούνται από τα άλλα παρεμφερή έργα, ήτοι αποτελούν πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα επιστημονικού λόγου. Ως προς το πρώτο αναφερόμενο σύγγραμμα με τον τίτλο

δεν αποδείχθηκε ότι ο εναγόμενος προέβη σε μαζική φωτοτυπική αναπαραγωγή τέτοιων έτοιμων αντιγράφων ολόκληρου του εν λόγω συγγράμματος και ούτε προσβάλλεται η εκκαλούμενη απόφαση ως προς αυτό το σκέλος της. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι κατά τη διάρκεια της εξεταστικής περιόδου του Φεβρουάριου 2006 και συγκεκριμένα κατά τις γραπτές προπτυχιακές εξετάσεις του μαθήματος «Ποινικό Δίκαιο II» στη Νομική Σχολή του Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης, βρέθηκαν από τους επιτηρητές,

και

στην κατοχή είκοσι τριών (23) εξεταζόμενων φοιτητών, ισάριθμα φωτοαντίγραφα του βιβλίου με τον τίτλο

Τα φωτοαντίγραφα αυτά ήταν βιβλιοδετημένα σε μορφή «σπιράλ», είχαν κόκκινο εξώφυλλο και αγοράστηκαν από διάφορες φωτοτυπικές επιχειρήσεις της Κομοτηνής, μεταξύ των οποίων και αυτής του εναγόμενου, καθόσον έφεραν την σφραγίδα της επιχείρησης του στο εσωτερικό μέρος του δεμένου αντιγράφου. Στη συνέχεια, στις 17-2-2006 αποδείχθηκε ότι ο εναγόμενος πώλησε αντί τιμήματος εννέα (9)

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

2531060507

9^ο φύλλο της αρ.130/2015 απόφασης Τριμελούς Εφετείου Θράκης

ευρώ, στην φοιτήτρια της παραπάνω Σχολής,

φωτοαντίγραφο του βιβλίου με τον
τίτλο

το οποίο είχε ήδη φωτοτυπήσει ολόκληρο - πλην του εξώφυλλου - από το πρωτότυπο, αναπαράγοντάς το σε αντίτυπα βιβλιοδετημένα σε μορφή «σπιδάλ», που τα διέθετε, στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δράσης, προς πώληση, με σκοπό το κέρδος, όσα δε αντίθετα ισχυρίζεται ο ίδιος περί επιτρεπόμενης αναπαραγωγής του για ιδιωτική χρήση μόνον της συγκεκριμένης φοιτήτριας, είναι αβάσιμα κατ' ουσία και ως εκ τούτου απορριπτέα, καθόσον επρόκειτο για μαζική αναπαραγωγή αντιτύπων, στο πλαίσιο της επιχείρησης που διατηρούσε ο εναγόμενος. Με αυτή την παράνομη αναπαραγωγή του συγγράμματος που διενεργούσε ο εναγόμενος, οπωσδήποτε εμποδίσθηκε η κανονική εκμετάλλευση του έργου και βλάφθηκαν εν τοις πράγμασι τα νόμιμα συμφέροντα της ενάγουσας εκδοτικής εταιρίας, αφού με κίνητρο το χαμηλό τίμημα των 9 ευρώ σε σχέση με την κανονική τιμή λιανικής πώλησης του συγγράμματος που ανερχόταν σε 35 ευρώ, ο εναγόμενος προσήλκυε αγοραστές-φοιτητές, σε βάρος του περιουσιακού δικαιώματος εκμετάλλευσης του έργου καθώς και του συγγενικού δικαιώματος αυτής περί στοιχειοθεσίας και σελιδοποίησης του έργου που η ίδια η ενάγουσα εταιρία εξέδιδε. Με τον τρόπο αυτό, ο εναγόμενος

προέβη χωρίς δικαίωμα και κατά παράβαση των διατάξεων του ν. 2121/1993 για την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας, σε μαζική, παράνομη αναπαραγωγή φωτοτυπικών αντιτύπων του παραπάνω βιβλίου, σε διανομή του στο κοινό με πώληση έναντι εμφανώς μειωμένου χρηματικού ανταλλάγματος, σε κατοχή τέτοιων φωτοτυπικών αντιγράφων με σκοπό διανομής, κυκλοφορίας και σε εν γένει εκμετάλλευση αυτού του έργου, που είναι αντικείμενο πνευματικής ιδιοκτησίας και αντίστοιχης προστασίας, προσβάλλοντας υπαίτια αφενός, το περιουσιακό δικαίωμα εκμετάλλευσης του έργου που μεταβιβάστηκε από τον συγγραφέα-δημιουργό καθηγητή της Νομικής Σχολής του Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης, με εκδοτική σύμβαση και κατ' αποκλειστικότητα στην ενάγουσα εκδοτική εταιρία, καθώς και το ειδικό συγγενικό δικαίωμα της τελευταίας, στη σελιδοποίηση και στοιχειοθεσία του από αυτήν εκδοθέντος παραπάνω έργου, εμποδίζοντας με τον τρόπο αυτό την κανονική εκμετάλλευση του εν λόγω έργου και προκαλώντας αδικαιολόγητη βλάβη στα νόμιμα συμφέροντα τόσο του συγγραφέα-δημιουργού όσο και της ίδιας της ενάγουσας ως εκδοτικής εταιρίας, η οποία είχε το αποκλειστικό δικαίωμα έκδοσης, αναπαραγωγής και θέσης σε κυκλοφορία του παραπάνω συγγράμματος. Στοιχεία αναπαραγωγής αυτού του βιβλίου αποκλειστικά για ιδιωτική χρήση, όπως αβάσιμα ισχυρίζεται ο εναγόμενος, δεν αποδείχθηκαν

ΑΠΟΡΡΙΦΤΑΙ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

αφού η αναπαραγωγή αυτού του βιβλίου έγινε από τον εναγόμενο μαζικά και από την φωτοτυπική επιχείρηση του, μάλιστα οι εξετασθέντες ως μάρτυρες στην σχηματισθείσα ποινική δικογραφία, πανεπιστημιακοί επιτηρητές, και

ρητά επιβεβαίωσαν ότι η συντριπτική πλειοψηφία (75%) των φωτοτυπημένων βιβλίων που βρέθηκαν στα χέρια των διαγωνιζόμενων φοιτητών, είχαν φωτοτυπηθεί από τον εναγόμενο στην επιχείρηση του και έφεραν την σφραγίδα αυτής στο εσωτερικό τους. Στην πράξη του αυτή ο εναγόμενος, προέβη υπαίτια και με σκοπό την επικερδή πώληση των παράνομα φωτοαναπαραχθέντων αντιτύπων, χωρίς άδεια της αποκλειστικής δικαιούχου ενάγουσας εκδοτικής εταιρίας, όπως ο νόμος επιβάλλει, αλλά και όπως ρητά αναγράφονταν η σχετική απαγόρευση για παράνομη αναπαραγωγή του βιβλίου, με ρητή σημείωση στο εσωτερικό φύλλο του πρωτότυπου βιβλίου, από τον Οργανισμό Συλλογικής Διαχείρισης Έργων του Λόγου (Ο.Σ.Δ.Ε.Λ.), γεγονός που γνώριζε και προφανώς ήταν σε θέση να γνωρίζει ο εναγόμενος πολύπειρος επαγγελματίας, παραλαμβάνοντας ένα αντίτυπο του βιβλίου εκδόσεως της ενάγουσας εταιρίας, προκειμένου να αρχίσει την παράνομη αναπαραγωγή του, εξάλλου ήδη ο εναγόμενος είχε οχληθεί στο παρελθόν από τον καθηγητή-συγγραφέα μέσω της εξετασθείσας μάρτυρος, να σταματήσει την παράνομη

φωτοτυπική αναπαραγωγή των βιβλίων του τελευταίου, χωρίς όμως ο εναγόμενος να συνετισθεί. Άλλωστε, δεν αποδείχθηκε περίπτωση επιτρεπτής αναπαραγωγής του συγκεκριμένου βιβλίου από τον εναγόμενο για ιδιωτική χρήση, διότι, δεν αποδείχθηκαν τα στοιχεία που απαιτούνται για ιδιωτική χρήση, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στις προηγηθείσες νομικές σκέψεις, η δε συγκεκριμένη μαζική αναπαραγωγή έγινε στα πλαίσια της επιχείρησης του εναγόμενου και όχι από τον ίδιο τον χρήστη ή κατ' εντολή του και σε ένα μόνον φωτοτυπικό αντίγραφο. Εξάλλου η κατ' αυτό τον τρόπο γενομένη μαζική αναπαραγωγή του βιβλίου, αντικειμενικά κρινόμενη, εμποδίζει την κανονική εκμετάλλευση του έργου, εφόσον πρόκειται περί φωτοαντιγραφικής αναπαραγωγής του συνόλου του έργου και αποδεδειγμένα βλάπτει τα νόμιμα συμφέροντα του δημιουργού και κατ' επέκταση της ενάγουσας εκδότριας εταιρίας στην έκδοση και κυκλοφορία του έργου, ενώ δεν αποδείχθηκε ότι στο πρόσωπο του εναγόμενου, συντρέχει άλλος λόγος που να αίρει τον παράνομο χαρακτήρα της πράξης του, όπως η συναίνεση του δημιουργού-συγγραφέα. Επιπλέον, σύμφωνα και με τα διδάγματα της κοινής πείρας, εάν από ένα αντίτυπο του έργου που κυκλοφορεί νόμιμα, μπορούν να αναπαραχθούν μαζικά αντίγραφα του, τότε είναι φανερό ότι οι πωλήσεις γνήσιων αντιτύπων θα περιοριστούν στο ελάχιστο, διότι ουδείς δημιουργός θα εισπράττει δικαιώματα αλλά και

ΦΕΡΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

ουδείς εκδότης θα ασκεί επάγγελμα έκδοσης που αποβαίνει οικονομικά απρόσφορο. Ήδη μετά την σχηματισθείσα ποινική δικογραφία σε βάρος του εναγόμενου, ασκήθηκε ποινική δίωξη για την κακουργηματική μορφή της κλοπής πνευματικής ιδιοκτησίας κατ' επάγγελμα και κατ' εξακολούθηση, (αρθ. 13 εδ.στ', 94 παρ.1, 98 ΠΚ, και 66παρ.1,3 ν2121/1993 όπως αντικ, με αρθ.81 παρ.9 ν.3057/2002) και μετά την περάτωση της κυρίας ανάκρισης, ο τελευταίος με το με αριθμό 26/2008 βούλευμα του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Ροδόπης, παραπέμπεται να δικασθεί ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Θράκης, χωρίς μέχρι σήμερα να έχει εκδικασθεί η υπόθεση του. Κατόπιν τούτων, το αίτημα του εναγόμενου ήδη εφεσίβλητου, που υποβλήθηκε τόσο στο πρωτοβάθμιο Δικαστήριο και επανυποβάλλεται και στο παρόν Δικαστήριο, περί αναβολής της παρούσας Δίκης έως ότου περατωθεί αμετάκλητα η αρξαμένη σε βάρος του ποινική διαδικασία, ελέγχεται μεν ως νόμιμο, στη βάση της διάταξης του άρθρου 250 ΚΠολΔ, όμως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο κατ' ουσία, αφού το σχηματισθέν αποδεικτικό υλικό της παρούσας δικογραφίας, είναι πλήρες και επιτρέπει τον σχηματισμό πλήρους δικανικής πεποίθησης περί της αδικοπρακτικής συμπεριφοράς του εναγόμενου, ενώ τυχόν χορηγηθείσα αναβολή της παρούσας δίκης θα προκαλέσει αδικαιολόγητη παρέλκυση δικαστικής

διερεύνησης της υπόθεσης που εκκρεμεί από το έτος 2007. Ωστόσο, όπως αποδείχθηκε, ο εναγόμενος με την περιγραφόμενη παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά του, προσέβαλε την αποκλειστική εξουσία της ενάγουσας εκδότριας εταιρίας για αναπαραγωγή του παραπάνω έργου, καθώς και το συγγενικό δικαίωμα της, στη σελιδοποίηση και στοιχειοθεσία αυτού, έβλαψε την κανονική εκμετάλλευση του έργου και κατέστησε την ενάγουσα εταιρία, έναντι των δημιουργών, αφερέγγυα ως προς το προσδόκιμο των πωλήσεων των έργων τους, με αποτέλεσμα πολλοί εξ αυτών να στρέφονται σε άλλους εκδοτικούς οίκους. Συνεπώς, η ενάγουσα εκδοτική εταιρία, που έχει άριστη οικονομική εικόνα στην αγορά και πολύ καλή φήμη, καθόσον λειτουργεί από πολλά έτη και απολαμβάνει κύρος στον χώρο των εκδόσεων βιβλίων, υπέστη ηθική βλάβη, λόγω του ότι επλήγη η φήμη και η εμπορική της πίστη και επομένως, καθιδρύεται πρωτογενώς υπέρ αυτής αξίωση χρηματικής ικανοποίησης, απορριπτομένων όλων των αντίθετων αρνητικών ισχυρισμών του εναγόμενου, με τους οποίους επιχειρεί να δικαιολογήσει την συμπεριφορά του ισχυριζόμενος ότι στην επιχείρηση του, δεν διέθετε κατάλληλα μηχανήματα αλλά και χρόνο για την επιχείρηση τέτοιων πράξεων. Το Δικαστήριο, εκτιμώντας το είδος της προσβολής, τις συνθήκες τέλεσης της αδικοπραξίας, τον χρόνο διάρκειας αυτής, (Σεπτέμβριος 2005 μέχρι και Φεβρουάριο του έτους 2006), την βαρύτητα αυτής,

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ
2006

την έκταση της βλάβης της ενάγουσας εταιρίας από την προσβολή της εμπορικής της φήμης και πίστης, τον βαθμό του πταίσματος του εναγόμενου (δόλος), την κοινωνική και οικονομική κατάσταση των διαδίκων, (ο εναγόμενος είναι ήδη συνταξιούχος του Ο.Α.Ε.Ε), κρίνει ότι προσήκει ως εύλογη χρηματική ικανοποίηση της ενάγουσας, η καταβολή του ποσού των πέντε χιλιάδων (5.000) ευρώ, ποσό που πρέπει να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να καταβάλλει στην ενάγουσα εκδότρια εταιρία, με τον νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής, μέχρι την πλήρη εξόφληση. Το εν λόγω χρηματικό ποσό, που είναι κατώτερο του αιτηθέντος μείζονος χρηματικού ποσού, υποχρεούται να καταβάλλει ο εναγόμενος, ποσό που δεν ενέχει παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας μεταξύ του χρησιμοποιηθέντος μέτρου και του επιδιωκόμενου σκοπού, που απορρέει από την συνταγματική αρχή του Κράτους Δικαίου, που ήδη ρητώς καθιερώθηκε στο αναθεωρηθέν άρθρο 25 παρ.1 του Συντάγματος, υιοθετείται δε σταθερά από τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, λαμβάνοντας υπόψη ότι, το Δικαστήριο της ουσίας δεν πρέπει μεν να υποβαθμίζει την απαξία της πράξης επιδικάζοντας χαμηλό ποσό χρηματικής ικανοποίησης, όμως συγχρόνως δεν πρέπει με ακραίες εκτιμήσεις να καταλήγει σε εξουθένωση του ενός μέρους και αντίστοιχο υπέρμετρο πλουτισμό του άλλου, διότι τούτο υπερακοντίζει το σκοπό που επιδίωξε ο

νομοθέτης, ήτοι την αποκατάσταση της κοινωνικής ειρήνης. Η παραβίαση δε αυτής της υπερνομοθετικής αρχής ιδρύει τους αναιρετικούς λόγους του άρθρου 559 αρ.1 και 19. (ΑΠ 132/2006, ΕΘ 1625/2003, δημοσίευση σε Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών Δ.Σ.Α).

Κατ' ακολουθία των προεκτιθέμενων, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο με την εκκαλούμενη απόφασή του, δέχθηκε ως εν μέρει ουσιαστικά βάσιμη την αγωγή και επιδίκασε στην ενάγουσα εκδότρια εταιρία, το ποσό των δέκα χιλιάδων (10.000) ευρώ, ως εύλογη χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη από την αδικοπρακτική συμπεριφορά του εναγόμενου, έσφαλε κατά την εκτίμηση του εισφερθέντος ενώπιον του αποδεικτικού υλικού ως προς το συγκεκριμένο κεφάλαιο που πλήττεται με την υπό κρίση έφεση, γι' αυτό πρέπει, αφού γίνει δεκτή η υπό κρίση έφεση ως προς τον συγκεκριμένο μοναδικό λόγο με τον οποίο προσβάλλεται η σχετική διάταξη της προσβαλλόμενης απόφασης, ως προς το ποσό της επιδικασθείσας χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης της ενάγουσας ήδη εφεσίβλητης εταιρίας, να εξαφανισθεί η εκκαλούμενη απόφαση κατά το σύνολο της καταψηφιστικής της διάταξης και προκειμένου για το ενιαίο της εκτέλεσης, να διακρατηθεί στη συνέχεια η υπόθεση από το παρόν Δικαστήριο, κατ' άρθρ. 535 παρ. 1 και 536 παρ.2 Κ.Πολ.Δ, να δικασθεί κατ' ουσία η αγωγή της ενάγουσας-εφεσίβλητης, προς τον σκοπό

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΚΚΛΟΥΜΕΝΗ

13^ο φύλλο της αρ.130/2015 απόφασης Τριμελούς Εφετείου Θράκης

να γίνει αυτή μερικά δεκτή κατ' ουσία και να υποχρεωθεί ο εναγόμενος-εκκαλών να της καταβάλλει, ποσό πέντε χιλιάδων (5.000) ευρώ, ως εύλογη χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη από την αδικοπρακτική συμπεριφορά του εναγόμενου, πέραν του ποσού των 44 ευρώ για το οποίο η συγκεκριμένη ενάγουσα εισήγαγε την αξίωση της ως πολιτικώς ενάγουσα στην ανοιχθείσα ποινική δίκη κατά του εναγόμενου-κατηγορούμενου, όπως αναλύθηκε παραπάνω στο σκεπτικό της παρούσας, και το παραπάνω χρηματικό ποσό, με τον νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής μέχρι την πλήρη εξόφληση. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα του εκκαλούντος-εναγόμενου και για τους δυο βαθμούς δικαιοδοσίας, κατά το βάσιμο σχετικό αίτημά του, βαρύνουν την εφεσίβλητη-ενάγουσα εταιρία, θα επιβληθούν όμως μειωμένα, λόγω της μερικής νίκης του, κατά τα οριζόμενα στο διατακτικό, ενώ το παράβολο της έφεσης πρέπει να επιστραφεί στον εκκαλούντα, κατ' άρθρο 495 παρ.4 και αρθ. 12 παρ.2 του ν 4055/2012.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και κατ' ουσία την έφεση.

ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ την εκκαλούμενη με αριθμό 15/2011 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ροδόπης, (τακτικής διαδικασίας), ως προς την παραπάνω διάταξη αυτής, σχετικά με το ύψος της

επιδικασθείσας στην ενάγουσα εταιρία, χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης.

ΚΡΑΤΕΙ την υπόθεση και **ΔΙΚΑΖΕΙ** κατ' ουσία την με αριθμό κατάθεσης ΤΠ24/27-2-2007 αγωγή της ενάγουσας εταιρίας.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αγωγή εν μέρει.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον εναγόμενο να καταβάλλει στην ενάγουσα εκδοτική εταιρία, το ποσό των πέντε χιλιάδων (5.000) ευρώ, ως εύλογη χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη, πέραν του ποσού των 44 ευρώ για το οποίο η ενάγουσα εισήγαγε την αξίωση της, ως πολιτικώς ενάγουσα στην ανοιχθείσα ποινική δίκη κατά του εναγόμενου-κατηγορούμενου και το παραπάνω χρηματικό ποσό, με τον νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής μέχρι την πλήρη εξόφληση.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εφεσίβλητη εταιρία, στην καταβολή μέρους των δικαστικών εξόδων και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας, του εκκαλούντος, το ύψος των οποίων ορίζει στο ποσό των εξακοσίων (600) ευρώ.

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την επιστροφή του παραβόλου της έφεσης στον εκκαλούντα.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην στις
11 Αυγούστου 2015 και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριο του δικαστηρίου σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στις 31 Αυγούστου 2015, απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων τους δικηγόρων.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΠΙΣΤΗΤΡΙΑ